

La mare de totes les batalles

Després d'infininitat de crisis infraestructurals, la Generalitat s'ho juga tot en el finançament

LLUIS MAURI

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 20.04.08

Les eleccions del 9 de març no posaran fi a la tensió entre els governs català i central, va avisar Montilla en vigílies de la cita amb les urnes. El moment escollit per llançar l'advertència va ser l'únic traç significatiu que va tenir, perquè en realitat l'avís no era més que una obvietat.

És evident, ara i abans, que la negociació sobre el desenvolupament de l'Estatut i el nou sistema de finançament de Catalunya no transcorrerà per un camí alfombrat amb pètals de roses. ¿Potser podria ser d'una altra manera, veient els recels interterritorials generals, alimentats pels prejudicis, la incomprensió i la demagògia; de la dificultat específica d'encaixar les aspiracions financeres de Catalunya i Andalusia, i del quadro econòmic recessiu en què s'emmarcarà la negociació?

La partida del finançament comença ara, condicionada per la urgència. Consumit el primer any i mig de legislatura en una successió inesgotable de crisi d'infraestructures (l'apagada, el fiasco de Rodalies, els esvorancs de l'AVE, la falta d'aigua), el Govern de Montilla s'ho juga tot a la carta del nou sistema de finançament.

Aquesta és la gran meta i a la vegada el gran repte del segon tripartit. Aquesta serà la més important i decisiva de totes les batalles polítiques que s'han mantingut i que es mantindran en aquesta legislatura catalana. Sobretot després que l'Executiu català s'hagi vist obligat a enterrar bona

part de les seves energies en la tasca d'apagar una infinitat de fogueres infraestructurals que, a més a més, han tapat l'acció governamental quotidiana.

La majoria d'aquests incendis han estat sobrevinguts o de competència aliena. És el cas dels recents problemes elèctrics i ferroviaris. No passa el mateix amb la falta d'aigua, ja que si la construcció de la planta dessalinitzadora del Prat (aquestes obres són competència de la Generalitat) no portés un any de demora, la instal·lació estaria a punt d'entrar en funcionament i, en conseqüència, el conflicte actual no hauria tingut lloc.

En qualsevol cas, l'última amenaça (restriccions hídriques a la regió metropolitana de Barcelona) acaba de ser conjurada amb l'acord per prolongar fins a Barcelona el minitransvasament de l'Ebre a Tarragona. Una altra cosa és la guerra de l'aigua que aquesta crisi ha desencadenat, l'abast de la qual encara s'ha de veure.

No és clar, a la vista de l'historial de la legislatura catalana, que no s'acabin produint més focs inesperats. Per això, i perquè el termini estatutari del 9 d'agost està a tocar en el calendari, el tripartit necessita emprendre amb urgència la negociació del finançament.

És molt probable que les parts no aconseguixin tancar un acord abans del 9 d'agost. Però més enllà de les formalitats, l'efecte real d'una demora raonable seria innocu, sempre que el pacte satisfés les aspiracions catalanes i arribés a temps de ser inclòs als Pressupostos de l'Estat del 2009. Si fos així, el nou repartiment entraria en vigor el dia 1 de gener, el mateix dia que si s'hagués rubricat abans del 9 d'agost.

La negociació financera serà dura. Ho estan avisant el Govern català i el central. I no es podrà beneficiar d'un clima previ de complicitat entre les dues parts: des del dia que el PSC no va escoltar la demanda de Zapatero de no reconstituir el tripartit, els engranatges que enllacen el PSOE amb el PSC grinyolen. Els missatges creuats d'advertència sovintegen. L'últim, l'enviat per Zapatero a Montilla amb el nomenament del ministre Corbacho, un home no alineat amb el nucli dirigent del PSC, i la confirmació de la ministra Álvarez.

Els socialistes catalans confien, no obstant, en la "inevitable" recomposició de les relacions, i que Zapatero és el primer interessat a no tenir oberta la negociació financera més temps de l'estrictament necessari. En aquest marc, s'haurà de prestar atenció a una dada que pot determinar l'evolució de la relació PSOE-PSC: hi ha una sintonia creixent entre els respectius caps d'organització, Blanco i Zaragoza, llaurada en l'última campanya electoral.